

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 14908/2023
28.06.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Бранислава Босиљковића и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа Предраг Јовановић, адвокат из ..., против туженог ЈКП „Паркинг сервис“ из Враћа, чији је пуномоћник Миомир Тасић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Враћу Гж 1317/22 од 20.03.2023. године, у седници већа одржаној дана 28.06.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Враћу Гж 1317/22 од 20.03.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Враћу Гж 1317/22 од 20.03.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Враћу П 604/22 од 04.05.2022. године, првим ставом изреке, усвојен је тужбени захтев, па је у целости одржано на снази решење о платном налогу Основног суда у Враћу Пл 66/22 од 01.03.2022. године. Другим ставом изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади парничне трошкове у износу од 13.312,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Враћу Гж 1317/22 од 20.03.2023. године, првим ставом изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог, па је пресуда Основног суда у Враћу П 604/22 од 04.05.2022. године, потврђена у делу првог става изреке којим је на снази одржано решење о платном налогу Основног суда у Враћу Пл 66/22 од 01.03.2022. године за износ главног дуга од 9.300,00 динара са законском затезном каматом од 17.07.2021. године до исплате, за износ поштанских трошкова од 120,00 динара и за износ трошкова издавања платног налога од 9.950,00 динара. Другим ставом изреке, првостепена пресуда је преиначена у преосталом делу првог става изреке, тако што је решење о платном налогу Основног суда у Враћу Пл 66/22 од 01.03.2022. године укинута за износ главног дуга од 13.500,00 динара са законском затезном каматом од 17.07.2021. године и за трошкове издавања платног налога у

износу од 1.860,00 динара, у ком делу је тужбени захтев одбијен. Трећим ставом изреке, преиначена је првостепена пресуда у другом ставу изреке тако што је обавезан тужени да тужиоцу на име парничних трошкова исплати износ од 12.400,00 динара. Четвртим ставом изреке, одбијени су као неосновани захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и предложио да се о њој одлучи применом члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20), Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. овог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Поступајући на основу цитиране законске одредбе, Врховни суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији. Разлози ревизије не указују на потребу новог тумачења права, а нема потребе за разматањем правних питања у интересу равноправности грађана или правних питања од општег интереса. Одлука другостепеног суда којим је одбијен тужбени захтев за накнаду адвокатских трошкова за радње предузете после раскида уговора о заступању од стране туженог донета је правилном применом материјалног права јер код раскида уговора о заступању, односно опозива пуномоћја од стране властодавца, не постоји обавеза адвоката да предузима неопходне радње у наредном периоду од 30 дана, сагласно чему нема ни потребе уједначавања судске праксе, јер наведена одлука не одступа од постојеће праксе судова.

На основу изнетог, Врховни суд је оценио да нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, због чега је одлучено као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 479. став 6. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. и 4. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност износа од 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, као и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео не прелази износ из првог става овог члана (члан 33. став 2. ЗПП). Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужбом ради утврђења ништавости уговорне одредбе и ради исплате, поднетом дана 25.03.2022. године, тражено је обавезивање тужене на исплату износа од 22.800,00 динара, сагласно чему је овај поступак вођен по правилима за спор мале вредности.

Како је побијаном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности у коме је према члану 479. став 6. ЗПП искључено право на изјављивање ревизије, то је применом члана 413. ЗПП иста одбачена као недозвољена другим ставом изреке овог решења.

Околност да је другостепеном одлуком преиначена првостепена пресуда не доводи до примене члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП имајући у виду да се у конкретном случају питање дозвољености ревизије цени применом правила за спор мале вредности.

**Председник већа-судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић